

TROBAR-SE AMB LA MEMÒRIA

La programació de les exposicions temporals del Museu Puget pretén seguir vàries línies mestres per respecte i consideració a la figura de Narcís Puget Viñas.

La personalitat del pintor i les seves aficions i dedicacions ens porta a considerar, d'un costat, la seua faceta de fotògraf, extraient d'ella la primera de les nostres línies programàtiques. No podem oblidar el seu paper com a mestre de dibuix i pintura, exercit a la seua Acadèmia, pel que ens proposam destacar tant l'excel·lència dels seus deixebles com les conseqüències del seu estil. Al mateix temps, la investigació del context tant artístic com històric, aconseguirà fer més intel·ligible tant les fonts del seu estil pictòric com la seua permanència i desenvolupament, permetent establir una dialèctica entre l'avui i l'ahir.

Per últim ens agradaria, donada la seua afició a la música, que aquest Museu Puget, fos un lloc per a la mateixa i per suposat, per a la paraula.

JOSÉ TARRÉS (Eivissa, 1892-1945)

Sabem que comença a assistir a l'Acadèmia de Puget Viñas a partir de 1912, traslladant-se en data més tardana a València on estudia Belles Arts. Aquesta doble influència marcarà l'obra del pintor José Tarrés i l'adscriurà a un estil del que no es desmarcarà mai més, convertint-se en un dels més clars exponents de la tradició figurativa, on la fidelitat al model i la captació del natural són els senyals d'identitat bàsics.

José Tarrés ens delata amb quietud els llocs de la ciutat, amb freqüència escollint llums de dies serens i lluminosos, en un intent de fixar la memòria del que es tracta de perpetuar i que sens dubte té molt a veure amb la seua idea de l'ideal i bell. Sempre a l'oli i en petit format, Tarrés prendrà bona nota de l'arquitectura i de l'urbanisme de la ciutat d'Eivissa, recurrent-la i deixant constància d'ella amb detall i amb una idea de l'equilibri formal subjacent baix del tema i que té més a veure amb una determinació pròpia.

ANTONI MARI GIBAS (Barcelona, 1904-1974)

ENCONTRARSE CON LA MEMORIA

La programación de exposiciones temporales del Museu Puget pretender seguir ciertas líneas maestras por respeto y consideración a la figura de Narcís Puget Viñas.

La personalidad del pintor y sus aficiones y dedicaciones nos lleva a considerar, de un lado, su faceta de fotógrafo, extrayendo de ella la primera de nuestras líneas programáticas. No podemos olvidar su papel como maestro de dibujo y pintura, ejercido en su Academia, por lo que nos proponemos destacar tanto la excelencia de sus discípulos como las consecuencias de su estilo. Al mismo tiempo, la investigación del contexto tanto artístico como histórico, logrará hacer más inteligible tanto las fuentes de su estilo pictórico como su permanencia y desarrollo, permitiendo establecer una dialéctica entre el hoy y el ayer.

Por último nos gustaría, dada su afición a la música, que este Museu Puget, fuera un lugar para la misma y como no, para la palabra.

JOSÉ TARRÉS (Eivissa, 1892-1945)

Sabemos que comienza a asistir a la Academia de Puget Viñas a partir de 1912, trasladándose en fecha bastante más tardía a Valencia en donde estudia Bellas Artes. Esta doble influencia marcará la obra del pintor José Tarrés y la adscribirá a un estilo del que no se desmarcará jamás, convirtiéndose en uno de los más claros exponentes de la tradición figurativa, en donde la fidelidad al modelo y la captación del natural son señas de identidad básicas.

José Tarrés nos relata con quietud los lugares de la ciudad, con frecuencia escogiendo luces de días serenos y luminosos, en un intento de fijar la memoria de lo que trata de perpetuar y que sin duda tiene mucho que ver con su idea de lo idílico y de lo bello. Siempre al óleo y en pequeño formato, Tarrés tomará buena nota de la arquitectura y del urbanismo de la ciudad de Ibiza, recorriéndola y dejando constancia de ella con detalle y con una idea del equilibrio formal que subyace bajo el tema y que tiene más que ver con una determinación propia.

FINDING ONE'S MEMORY

The programme of temporary exhibitions at the Puget Museum aims to follow certain main lines out of respect and consideration for the figure of Narcís Puget Viñas.

The painter's personality and his hobbies and dedications lead us to consider, on the one hand, his facet as a photographer, from which we extract the first of our lines of programming. We cannot forget his role as a drawing and painting teacher, which he practised in his Academy, therefore we propose to highlight both the excellence of his pupils as well as the consequences of his style. At the same, research into the artistic as well as the historic context will make the sources of his pictorial style more intelligible, as well as its permanence and development, meaning we can establish a dialectic relation between today and yesterday.

We finally would like, in view of his fondness for music, that the Puget Museum should be a place for music and, of course, for words.

JOSÉ TARRÉS (Eivissa, 1892-1945)

We know that he started at the Puget Viñas Academy after 1912, moving much later to Valencia, where he studied Fines Arts. This double influence was to mark the work of the painter José Tarrés and he has been attributed a style from which he would never get away, becoming one of the clearest exponents of the figurative tradition, in which faithfulness to the model and capturing naturalness are the basic signs of identity.

José Tarrés calmly tells us about the places of the city, frequently choosing lights of serene, luminous days, in an attempt to set the memory of what he is trying to perpetuate and what, without a doubt, has a great deal to do with his idea of what is idyllic and what is beautiful. Always in oil and using small format, Tarrés was to take a careful note of the architecture and the urban planning of the city of Eivissa, travelling all through it and bearing witness to it with detail and with an idea of formal balance that underlies the theme and which is more closely related to his own determination.

ANTONI MARÍ RIBAS "Portmany" (Eivissa, 1906-1974)

Tal vegada un dels alumnes més singulars de Puget Viñas, a l'Acadèmia del qual assisteix a partir de 1921, és Antoni Mari Ribas. A la seua obra es percep tot allò après del mestre i no tant sols les qüestions tècniques, sinó també la temàtica costumista i els seus preceptes d'estil. Aixímateix, si la renovació de la tradició era algo possible, això ocorre gràcies a la fel·licomunió dels principis tradicionals amb elements formals com el gest i el traç de procedència Informalista i de segell vanguardista, als que Mari Ribas dota de valor propi, encara que mai deslligat de la representació figurativa.

L'obra de Mari Ribas, en un principi realitzada a l'oli, cristal·litza i madura a partir de 1951 en dibuixos, habitualment resoltos en tinta xinesa damunt paper, que si be demostren la seua lleialtat a la representació de la vida i costums locals, il·luminen una poètica personal que deixa constància de tota una època a través de l'activitat econòmica i social dels seus personatges.

LOURDES GRIVÉ (Barcelona, 1977)

L'obra d'aquesta jove fotògrafa està en permanent recerca de la memòria mitjançant un dels elements que la componen: la ruïna.

El valor de posar en joc la seua bellesa aconsegueix despertar, al mateix temps, tant la mirada nostàlgica com la consciència del present.

Aquesta reflexió profunda del que va ser, legítima la posició de qui es recrea en allò transcendent entès com a realitat i per una altra banda, introdueix la idea de l'inexorable pas del temps per sobre del que és purament matèria.

El recurs de fotografiar en blanc i negre afegeix al prossentiment de la nostàlgia, el d'una tensió apassionada que cerca la trobada dramàtica dels contraris. La idea de bellesa no tan sols es construeix sobre el reconeixement del passat, sinó sobre el valor del present, deixant pendent com a incògnita el que queda tant per venir com per ocórrer; entenent que el temps no és alguna cosa que passa sinó que ens passa.

que tiene mas que ver con una determinacion propia.

ANTONI MARÍ RIBAS "Portmany" (Eivissa, 1906-1974)

Tal vez uno de los alumnos más singulares de Puget Viñas, a cuya Academia asiste a partir de 1921, es Antoni Mari Ribas. En su obra se percibe todo lo aprendido del maestro y no sólo las cuestiones técnicas, sino también la temàtica costumbrista y sus preceptos de estilo. Sin embargo, si la renovación de la tradición era algo posible, ello ocurre gracias a la feliz comunión de los principios tradicionales con elementos formales como el gesto y el trazo de procedencia Informalista y de cuño vanguardista, a los que Mari Ribas dota de valor propio, aunque nunca desligado de la representación figurativa.

La obra de Mari Ribas, en un principio realizada al óleo, cristaliza y madura a partir de 1951 en dibujos, habitualmente resueltos en tinta china sobre papel, que si bien demuestran su lealtad a la representación de la vida y costumbres locales, alumbran una poética personal que deja constancia de toda una época a través de la actividad económica y social de sus personajes.

LOURDES GRIVÉ (Barcelona, 1977)

La obra de esta joven fotógrafa está en permanente búsqueda de la memoria a través de uno de los elementos que la componen: la ruina.

El valor de poner en juego su belleza consigue despertar al mismo tiempo, tanto la mirada nostàlgica como la conciencia del presente. Esta reflexión profunda de lo que fue, legítima la posición de quien se recrea en lo trascendente entendido como realidad y por otra parte, introduce la idea del inexorable paso del tiempo por encima de lo que es puramente matèrico.

El recurso de fotografiar en blanco y negro añade al palpito de lo nostàlgico, el de una tensión apasionada que busca el encuentro dramático de los contrarios. La idea de bellesa no sólo se construye sobre el reconocimiento del pasado, sino sobre el valor del presente, dejando pendiente como una incògnita lo que queda tanto por venir como por ocurrir; entendiendo que el tiempo no es algo que pasa sino que nos pasa.

to his own determination.

ANTONI MARÍ RIBAS "Portmany" (Eivissa, 1906-1974)

Possibly one of Puget Viñas' most singular students, Antoni Mari Ribas attended his Academy from 1921. In his work, one can perceive everything he learnt from his teacher and not only in technical matters, but also in the local customs themes and his perceptions of style. However, if the renewal of the tradition was something possible, it happened thanks to the happy communion between the traditional principles and the formal elements, such as gesture and strokes of Informalist origin and of the avant-garde stamp, to which Mari Ribas gave his own value, although never separated from figurative representation. Mari Ribas' work, initially done in oils, crystallised and matured from 1951 in drawings, usually in Indian ink on paper which, although they show his loyalty to the representation of local life and customs, illuminate a personal poetry that bears witness to a whole epoch, through the economic and social activity of its characters.

LOURDES GRIVÉ (Barcelona, 1977)

The work of this young photographer is in permanent search of memory through one of the features of which it is made up: ruins. The value of bringing its beauty into play manages to awaken a nostalgic gaze as well as awareness of the present, at the same time.

This deep reflection into what has been legitimates the position of whoever takes pleasure in transcendental concepts understood as realities and on the other hand, introduces the idea of the inexorable passage of time beyond what is purely material.

The resource of taking photos in black and white adds to the feeling of nostalgia, of a passionate tension that seeks the dramatic encounter of opposites. The idea of beauty is not only built on the recognition of the past, but also on the value of the present, leaving what is yet to come as well as what is yet to occur as an outstanding incognito; understanding that time is not something that happens but something that happens to us.